

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **B. M.** ,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 7 listopada 2025 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 10 grudnia 2015 r. sygn. akt II AKa 462/15
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej
z 15 września 2015 r. sygn. akt III K 57/14,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec
jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej Wyrokiem z 15 września 2015 r. uznał B. M. za winnego dokonania przestępstwa określonego w art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go na karę 6 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 62 k.k. określił, że skazany powinien ją odbywać we zakładzie karnym typu zamkniętego dla recydywistów penitencjarnych w systemie terapeutycznym dla skazanych za przestępstwa popełnione w związku z zaburzeniami preferencji

seksualnych; orzekł również środek karny zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej oraz środek zabezpieczający przewidziany w art. 93g § 3 k.k.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy, Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z 10 grudnia 2015 r. wyrok sądu pierwszej instancji utrzymał w mocy.

Kasacja obrońcy B.M. została oddalona postanowieniem Sądu Najwyższego z 14 czerwca 2016 r. sygn. IV KK 194/16.

W dniu 4 sierpnia 2016 r. obrońca skazanego złożył wniosek o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego wskazanymi powyżej wyrokami sądów obu instancji. Jako podstawę prawną wniosku wskazał przepisy art. 540 § 1 pkt 2 lit. a) i b) k.p.k., nadto art. 540b § 1 k.p.k. oraz art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. i wniósł, by po wznowieniu postępowania Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach i przekazał sprawę sądowi właściwemu do ponownego rozpoznania.

Postanowieniem z 22 września 2016 r. sygn. akt IV KO 1/16, Sąd Najwyższy oddalił powyższy wniosek uznając, że w sprawie nie wystąpiły przesłanki uzasadniające wznowienie postępowania.

Co więcej, przypomnieć należy w sprawie tego skazanego składane były już wielokrotnie wnioski o wznowienie postępowania, które Sąd Najwyższy bądź oddalał (gdy składał je obrońca wyznaczony z urzędu), bądź odmawiał ich przyjęcia w oparciu o przepis art. 120 § 2 k.p.k. lub też poprzez uznanie ich oczywistej bezzasadności (zob. sprawy Sądu Najwyższego o sygn.: IV KO 1/16, IV KO 84/16, IV KO 3/17, IV KO 60/17, IV KO 33/18, IV KO 87/19, IV KO 60/20, IV KO 59/20 i IV KZ 46/20, IV KO 103/20, IV KO 134/20, IV KO 37/21, IV KO 108/21 i IV KZ 44/21, IV KO 168/21 i IV KZ 8/22, IV KO 86/22, IV KO 132/22, IV KO 59/23, IV KO 8/24, IV KO 28/24, IV KO 55/24 oraz ostatnio IV KO 107/24).

W dniu 17 lipca 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło kolejne pismo B. M. , zawierające osobisty wniosek o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie, zawierające również żądanie wyznaczenia mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Swoje wystąpienia motywował zaistnieniem nieprawidłowości w postępowaniu przeprowadzonym w

jego sprawie, które pomimo jego niepoczytalności doprowadziły do jego niesłusznego skazania za czyn którego nie popełnił i wymierzenia mu zbyt surowej kary.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadny w oczywistym stopniu. Dlatego na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia wniosku, bez wzywania skazanego do usunięcia jego braków formalnych, w tym braku polegającego na złożeniu przez skazanego wniosków o wznowienie postępowania, które nie zostały sporządzone i podpisane przez obrońcę (art. 545 § 2 k.p.k.).

Wymieniony wyżej przepis nakazuje odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania nie pochodzącego od podmiotu fachowego, zawsze gdy z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność, przy czym w grę może wchodzić odwołanie się autora do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania. Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie ma miejsce także wtedy, gdy wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. (*zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 4 lipca 2019 r. sygn. akt V KO 36/19; z 4 lipca 2019 r. sygn. akt V KO 28/19; z 26 lutego 2021 r. sygn. akt V KO 6/21*). Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie, albowiem skazany nie przedstawił żadnej argumentacji, która mogłaby się wpisywać w którąkolwiek z podstaw wznowieniowych. Lapidarna treść pisma wskazuje jednoznacznie, że jedyną intencją B. M. jest ponowne merytoryczne rozpoznanie sprawy, czemu – co oczywiste – nie służy instytucja wznowienia postępowania (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 października 2021 r. sygn. akt V KZ 46/21*). Jej przesłanką jest bowiem m.in. to, aby po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn

jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.). Takich dowodów skazany nie przedstawił.

W tej sytuacji, skoro skazany nie podał okoliczności odpowiadających normatywnym podstawom wznowienia postępowania sądowego, to wyznaczenie mu obrońcy z urzędu celem sporządzenia wniosku o wznowienie procesu, należało uznać za bezprzedmiotowe i odmówić tym samym przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnego.

Kierując się powołanymi względami orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[a.ł.]